

ה ת פ ל ה

שאו ידיכם קדש, ענני הנדודים ונתפלל למלך, לאילן! הנה הוא עומד איתן שרשיו באפלה, צמרתו—בהתעלות וגזעו אלם ומחספס. אין הוא דובר דבר ואינו סניד עלה ובקפלי-קלפתו ספונים כל אוצרות היותנו. יודע הוא את גלי-האהבה הבוקעים ועולים מתוכנו, את דמי החיים הקולחים ברחמי הארמה ואת רעד העשב הנכפף תחת כפות רגלינו. מה נתנה לו—והוא לא שמע? מה נחלם והוא לא הנשים? רסים של טל צונח מוטי-עלעליו—נפער פה ונבלעו! שרטת ככהות יונקתו הטחובה—נשקנה ברעדה! חפושית זוחלת בנקרת הגוע נכרע כרך ונתור: אנה תחל החפושית? שמים מנענעים נוזל נשרים בעריסה אורירית מעופפת—שאו עין לאילן הצופה. ברוחו ירום הגוזל וברוחו יטום אל ארבע הרוחות לבקש את ההד לנגון החדש.

תינוק נשקף מחלון ילדותו ורואה גוף אימים מתרוצץ וידי עץ ראשו הנסחף—אני התינוק הנשקף ואני האיש הסכה ומיתר גורלו המאוחד-הנפרד רועד עם כל טרף שנושם כדמיה. בתהמות עלומינו הקפואים עומדים ענקים מחרישים גושי תרדמה וכל הרהורינו יום-יום וכל טמירי אוויינו הצורכים—בבואות הן אלה לצלם. וצלם מתעלם כצל האילן השקוף! יצורי כל העולמות פועלים כרגע זהו לו דבר האילן—ונסך את האור על כלם. ועמד המרקד ברקודו והקברן בחפרו כארמה ונשארה שריקת הספינה נעוצה בפיה הארוכה. לו דבר האילן וקפאנו נצבים כדרכנו ושאלנו על מה זה חפוננו ומהו שהכאיב לנו ככה, כי לא חוללנו על שערות ראשינו כזה? כי גון הגונים לאילן ובהתפללנו והיינו לחפילה, וכבר אנו דאים קלילים ממעל לשאיפות החושים וצופים בראי ההוויים, המרכז בשכרי נצנוציו כוכבים, אנשים, ודמעות ודמומי המחרים הקורנים...

ה ש ע ר ה א א ח ר ו נ

גהר עמק למרגלותיו של ים ויגש לו שי—נהר מתפרקד בין שיחיה-התעמקות. קפאו ספינות כצעצועי אלמות ורכבת התמודדה בירק לקראת הלמות בוקעת מלכם של הרים. נשען אדם על נופו

של אילן ויד תעלומה ננעה בכתפיו. וידע האיש את פשר המנע ומתק צער הפרידה עברו כיון.

סירה הפליגה סנצח אל נצח ובסער-קדושתה הקדימה לבוא. תקע הנמל, הוצתו הפנסים ומלוט האניה הגדולה הושלכו חבלים לקראתה.

על רצי החולות הגובלים עם גלים מרצדים השתברו זהרורי כל יש ככת-צחוק. כי מה גז ומה קים בעמעומי השחק הקורנים? בתנופת התמסרות קפץ האדם וירד מרס הצמרת ואת מבטו שקע בנשימת עלעלי האין-שנוי. אחורנית צעד, פסיעה אחרי פסיעה כדורך על נימים מתוחות וים של אקורדיס אפפהו מסביב. על ערכות מרהקיו התלקחו צמחיה-לבה, נראי-כל ימיו בחלום ובמציאות וישויות תעלומיו הספונות בבא. אמהות, אמהות כעננים גדולים נשקוהו על מצחו ועל אבני המשעולים שנתקל בתן בדרכו חרות היה הכתב שלא ראהו מעודו.

אללי! איך יחזיק בו, יכרסמהו את חוון-המציאות הגדול? אי מנדל השחקים אשר מראשו יפיל את עצמו אל תוך חלל הקבע למען לא יגזלוהו ממנו ברגע האחרון?

אי הזעקה אשר תשאהו בסערה בין סלעי ההאפלה הנופלים? כמור שנתק מכבלי המסלול התחיל דוהר פתאם סטרופות אל אהלו העוזב. צריפים וגרנות רדפו אחריו בצפרני עיט למושות, גנות ירק ונשים כוכסות וכלבים גועים: הכהבו! על גנה של חרכה מעופפת עמדה אשה פרועת שער וספקה כפים ודמעוניה זעקו: עמד! פני תינוק הכהיקו לקראתו מתוך ערש-ילדותו ושפתיו התחננו בלאט...

הוא עצם את עיניו וזעק למען החרש בתוכו כל הרהור חוצץ. הוא כבש את פניו כמוזות האהל ואת רוחו שלח לחפשי כשביל-הדממה הקדושה אשר לשמיה-האילן. מתהמות אל תהמות דלגה הרוח ומחוגים ירדה אל חוגים עד שהגיעה לשער האחרון.

ובהגיעה שמה הצטמצם העולם כלו בתוך כף-יד אחת, חמה ונלכבת שלחצה את ידו ברעד של חבה: שלום! שלום!

תרגום: אסתר ראב

אוטוקר בזינינה

מוטיב מבטהובן

היאך קצרה הגשימה—מפת-ליל גריחות?
וחשרת תלומות בינעף תרום תחוג,
יסמין צוחק ושושנים נושפות לרוח
ירעידי בכנפיהם פאכים ספחפואים?

צעיפי-ערפל יפלטו כמקד
מקסם. שזור-אור, פאסגסט—
עת פתקיון יקרות שחורים
התנה אט לארץ צונחת.

לא רוח חרישית מימי קדם
היתה זאת—לפני תלונות-נפשי
עלי צלילי קולך: בא!
בזהרורי-הקב אשר לכוכבינו-פלא—
נצופה.

היאך יעור, יתלהב זכרון פגשמתך,
סניגנות-לנו אל רקותיה הזלמות,
כברק נשיקות ילחמט פה וחד,
יאדים—זהיר הדם בעורקיה יגיע?

שחור פפות תרקיעים. זומם בלע
מאורות זעים—אבק זרע-עולמות;
וכמשאות שוקטים נושר אפל בפרתקים.
מקום שם משומי זמנים חזפים-מאשים—
הגידה: התרע?

פגמים ריחות נמים, תכלת פנהרות נקה;
תכליל יום הפתרת נרקם בפרחים;
השירים גרדמו פגניהם התפים
בפרתק, שור: נמוג שלל הצבעים
אפורים לארץ הם שוקעים.